



# CSONKÁS HÍREK

DÖK újság

„Újszeged legjobb szakgimnáziuma”

---

## Gólyaavatás a Csonkában és pályaválasztási börze IH -ban

Írta és szerkesztette: Török Ádám 10. C osztályos tanuló

Egy iskolában (főként egy középiskolában) az események néha csak úgy elrohannak egymás mellett. Ez különösen igaz a Csonkára, hiszen itt mindig történik valami. Ilyen volt például a múlt hét csütörtöki gólyaavató, ahol az újonc kis kilencedikeseket avattuk fel csonkásokká. Ez persze nemcsak nálunk szokás; minden középiskolában hasonló módon működik, viszont a miénk kicsit más. Olyan „csonkás”. Ezért olyan jó. Mert csonkás. Egyszerűen csak ennyi...

Az iskolánkban a tavalyi vetélkedőt megnyerő 10. b osztály már október elejétől tervezte a programot, hogy mint legyen, hogyan legyen azon a bizonyos gólyanapon.

A DÖK tájékoztatókon a szokásos tennivalókat mi is megbeszéltük, felkészültünk a rendezvény hangosítására, a DÖK tagjai által működtetett büfé megnyitására. Ezek után alig vártuk, hogy elkezdődjenek az elmaradhatatlan gólyaavató programok, amivel persze nem akarjuk bántani a „kicsiket”, de azért egy ilyen rendezvény mégis csak akkor az igazi, ha viccesek a feladatok. Például ha az osztályok beöltöznek (azért nem jelmezekre kell gondolni), akkor plusz pontot szereznek a saját csapatuknak. Idén papucsot láttam a rendező lányokon, meg a szokásos láthatósági mellényt. Úszósapkát és

a hozzá tartozó úszószemüveget idén nem vettem észre, helyette vödröt hoztak a gólyák, és volt, aki a fejére is húzta. Így vonultak a szünetekben és az osztálytermekben is. Mi nagyobbak meg persze jól neveltünk rajtuk. Ennek éppen hogy így kell lennie, hiszen a gólyanap a nevetésről és a játékos beavatásról szól. Bár ez egy kicsit közhelyes, de attól még igaz. De ez a gólyaavató ünnepség különlegesebb volt, mint az elmúlt időkben. Hogy miért? A válasz elég egyszerű, de annál jelentősebb, és talán Szűcs Tamás tanár úr fogalmazta meg a legjobban: „*Hosszú évek után most nem a rendész osztály nyert*”. Tehát újdonság, ugyanakkor örömteli is a hír, hogy a versenyt a 9. ad nyerte meg. Bár én titkon a rendész osztálynak szurkoltam...

A szokásos időtartamú gólyaavaton a résztvevők és a nézők, érdeklődők száma is igen magas volt. Örvendetes, hogy a 9. évfolyamos osztályok teljes létszámmal voltak jelen. Hivatalosan fél egykor elkezdődött az esemény, ekkorra a hangosítás már profi módon elkészült és az osztályok is elhelyezkedtek. A versenyt rögtön az osztályok kezdték: mindegyikük tánccal, vagy rövid bemutatkozással köszönt a zsűrinek. A már említett győztes 9. ad osztály Türk Balázs tanár úr vezetésével egy sajátos kis rap dalt adott elő. A hangulat további fokozásáról a DÖK büfé gondoskodott, ahol a lányok finom falatokkal és üdítőkkel vártak mindenkit.

Körülbelül fél háromra ért véget a rendezvény, aztán eredményhirdetés, majd hangos ordítás és megszületett a végeredmény: a győztes csapat a 9. ad és jöhet a gólyaeskü...

Szóval ez az egész csütörtök délután jó hangulatban telt el. Köszönet a szervező 10. b osztálynak és a résztvevő 9. osztályosoknak, osztályfőnökeiknek, a zsűrinek és diákönkormányzat tagjainak.

## Pályaválasztási börze az IH –ban



Egy zenekar életében olykor akaratlanul is történnek nézeteltérések, amelyek akár tagcserévé is fajulhatnak. Sajnos ez minden zenekarra, együttesre igaz. Ez nem azt jelenti, hogy a régi vagy új tag rosszabb vagy jobb, hanem inkább más elképzelései vannak, és a többiek ezt vagy figyelmen kívül hagyják, vagy az adott tag magánügyének tekintik. De van egy harmadik ok is, ami miatt egy zenész otthagyja barátait: egyszerűen arra hivatkozik, hogy más dolgai is lennének a zenélésen kívül. Ám titkon éjszakákat sír át, a párnáját dühöngve csapkodja amiatt, hogy nem ő ül a bőrök mögött, de közben elégtétellel nyugtázza, hogy jobb ez így nélküle, ráadásul a helyére bevásztott új ember is remekül végzi a dolgát. (Ez történt velem is, amikor kiszálltam ebben az évben az iskola együtteséből.)

Engedjétek meg, hogy ezzel a személyes dologgal indítsam beszámolómat, közben pedig bocsássatok meg, hogy érzékenyen,

némileg drámai módon próbálom szavakba önteni érzéseimet. De aki nem látta a CS. Mobil pénteki fellépését, az bizony nem is értheti, hogy miért csóválom a fejem, és közben miért örülök egyben.

De azért ne szaladjunk ennyire előre! A pénteki pályaválasztási börzére nagy kedvvel készültünk. Euforikussá fokozódott hangulatunk, amikor kiderült, hogy a legszebb pavilon a Csonkáé lett az idén. Ez az esemény a Szegedi Ifjúsági Házban került megrendezésre, ahol mindig hatalmas tömegek előtt mutathatják meg tehetségeiket és képzéseiket a különböző iskolák. Ilyen tehetség a **CS. Mobil** is, a Csonka János Szakgimnázium iskolai zenekara, ami még tavalyelőtt alakult, mostanra pedig már némileg átmódosult felállással szerepelt. A srácok rockzenét játszanak klasszikus előadóktól, mint például a Metallica.

Szóval zenész barátaink is lázasan készültek, minden szerdán gyakoroltak, hogy felléphessenek. Mire a csonkás fellépők megérkeztek, addigra már nagy volt a nyüzsgés a standoknál.

Ám nemcsak a CS. Mobil készült műsorral az iskolánkból. Ahogy az lenni szokott, Kőszegi Andrea tanárnő vezetésével a drámaszakkörös színészpalánták ismét előadtak valami érdekeset, ezúttal az *Avantgard Hamupipőke* című művet.

A 12. b rendész tanulóinak műsora, a „*Védd Magad!*” lendületes és izgalmas volt. Erre már nagyobb tömeg gyűlt össze, és a srácok olyan harcmódokat mutattak be, hogy a végén már komolyan aggódni kezdtem, hogy nem esett-e baja valamelyiknek. Látványos volt, az egyszer biztos, a produkció végén a padlóról kellett felszednem az államot a döbbenettől.

Majd Tóthné Biró Zsuzsanna igazgató asszony tartott beszédet, bemutatva, hogy milyen is az élet a Csonkában. Ezalatt a CS. Mobil felpakolt a színpadra, majd az együttest vezető Ürmös Sándor megkezdte a műsort egy kis gitárjátékkal. Ennek a srácnak a tehetségét tényleg nehéz vitatni, csak úgy mászkálnak az ujjai a gitárnyakon. „Próbaként” elnyomták a *Kétforintos Dalt* a P. Mobil együttestől (igen, innen van az együttes neve), de mint utólag kiderült, végül ez is a show része lett. A tagok most is jó formát hoztak, az új dobos is bemutatkozott, aki ugyan nem olyan dinamikus, „mint elődje”, de így is hozza azt, amit kell. Majd Sanya és az énekes Ricsi remekeltek a *Kopott Házzal*, ami egy Rudán Joe dal. Ricsi annyira jól énekelte a számot, hogy Gémes Gábor tanár úr is csak elismerően

nézet, és nekem is libabőrös lett a karom. Szóval csak álltunk ott és hallgattuk azt a csodálatos éneket és a gyönyörű gitárdallamot...

Ezután alig tértünk magunkhoz, a csapat máris belevágott az *Enter Sandman* című dalba, ami talán a Metallica legismertebb alkotása.

Ekkora már beindult minden, a fények felerősödtek, a füst csak úgy dőlt, a tömeg meg hirtelen megsokszorozódott, hogy mégis micsoda buli van itt?! Voltak, akik még pogóztak is, és már én sem bírtam ki, hogy ne rázzak egyet hosszú loboncomon. Egyszóval fantasztikus volt ott a hangulat, még úgy is, hogy a hangzás nem volt teljesen kifogástalan, például Sanya gitárszólóját egyszerűen alig lehetett hallani és a dobhang is egy kicsit száraz volt. De ez azért van, mert az együttesnek nincs annyira jó felszerelése, amivel igazán meg tudna „dörrenni” Pedig ezeknek a srácok tényleg képesek lennének rá.

Aztán elhalkultak, ezt követően a hallgatóság tömege hatalmas tapssal és éljenezéssel fejezte ki elismerését, tetszését. a fiúk aztán gyorsan elpakoltak, de a közönség döbbnete továbbra is tartott: ez volt talán a CS. Mobil eddigi legjobb fellépése.

Kétségtelenül programokban gazdag októberünk volt tehát, a koncert pedig több mint fantasztikusan sikerült. Ez az az esemény, aminél ott kell, hogy legyél, ugyanis csak ott érezheted át azt az adrenalin löketet, amit ezek a srácok nyújtottak. A CS. Mobil ismét igazolta tehetségét; azt, hogy színpadképes, erős sulis zenekar. Merthogy nekünk, csonkásoknak még ilyenünk is van. Köszönjük a fellépőknek és a felkészítőiknek a munkáját.

T. Á.